

sig vara fallet. Tidigare har arten här liksom i Norge förväxlat med *F. fusca*. Under detta namn sitta t. ex. i Zetterstedts lappska samling i Lund 1 ♀ och 2 ♂ från T. lpm.: Vittangi och på Riksmuseum 3 ♂ från Abisko, tagna vid en liten tjärn strax söder om järnvägen nära naturvetenskapliga stationen 1930 (förf. leg.). Riksmuseum har dessutom 1 ♀ och 1 ♂ från Abisko 1939, rätt bestämda till *gagatoides* (Krogerus leg. det.).

Även i Lu. lpm. har jag funnit arten: Gällivare, Vakkotavare, *Empetrum*-lavhed 1923, 1 ♂, och Muddus nationalpark 1944. Inom det senare området påträffades 2 ♂ på rönnblom i trädgränsen på lågfjället V. Vuosmavare och en liten stack strax väster om Muddusjokk (fig. 5). Denna stack, som var byggd av förnamaterial, låg på en glest trädbevuxen rismosse på en tuva av *Hylocomium Schreberi* och *Polytrichum* bland blåbär, hjortron och *Ledum*. Detta fynd är anmärkningsvärt, då *gagatoides* är känd som en xerofil art, som ej bygger stackar. Enligt Holgersen (1944 b s. 191) bor den i Norge i jordtuvor och stubbar samt under stenar. — 1946 påträffade K. J. Heqvist ännu ett samhälle i Muddus. Det var beläget i en glänta på en myrholme med något björkblandad lavgranskog av torr ristyp.

F. gagatoides har tidigare betraktats som en var. av *fusca* eller *picea*. Holgersen (1943 b) har dock i en ingående framställning visat, att den måste betraktas som en särskild art, lika väl skild från de nämnda arterna som dessa sinsemellan. Dock kan man finna ex. som inte med säkerhet kunna föras till en viss art. Så fann jag 1944 ett samhälle svartmyror under barken på en vindfälld gran i en sumpskog strax V om Muddusjokk, vars invånare till petiolarfjällets form överensstämmer med *picea* men till behåringen med *gagatoides*. Hur denna form ska betraktas kan ännu ej avgöras, ett bedömande av saken måste anstå tills könsindivid anträffats.

F. gagatoides är alltså hittills endast funnen i Lpl. men går där långt ned i skogslandet. I Norge är den allmän i landets norra delar men förekommer också i söder, där den är inskränkt till högre nivåer; 725—1200 m ö. h., såväl ovan som något nedom trädgränsen. Utbredningen för övrigt är nordlig: Finland, Kola, Murman, Archangel, Perm, Jakutien (Holgersen 1943 b s. 13, 1944 b s. 190).

*

Till sist några ord om insamling och montering av myror. Bevingade individ dödas helst med cyankalium eller vanlig eter (i ättiketer bli vingarna lätt hopklibbade) och stickas på nål så långt storleken tillåter. De minsta formerna kunna klistras på trianglar eller rektanglar av styvt papper; i det senare fallet böra de läggas *på sidan* och ej på buken,